

Arrest

**nr. 87 823 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VALCKE, die loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Gyumri, Armenië. Op 8 oktober 2010 bent u gehuwd met C. V. (...) (O.V.X). Jullie hebben samen een zoon. Sinds 21 september 2006 werkte u bij het Ministerie van Justitie. U was van 2006 tot februari 2007 cipier in de gevangenis van Gyumri en nadien oefende u diezelfde functie uit in de gevangenis van Artik. Op 2 december 2011 ging u zoals gewoonlijk naar uw werk, maar die dag werd u door uw chef gevraagd om een tas door te geven aan twee criminelen die op dat moment in de gevangenis verbleven, een zekere Z. (...) en G. (...). U weigerde om die tas zomaar door te geven en u zei dat u die eerst zou onderzoeken. Aan de overkant van de kamer waarin u op dat moment met uw chef was, stonden Z.(...) en G. (...) u toe te kijken. Zij bedreigden u en vroegen u de tas door te geven. U bleef weigeren omdat u bang was dat u hierdoor problemen zou krijgen. U ging vervolgens met de tas

naar de gevangenisdirecteur, V. S. (...), en u legde uit wat er was gebeurd. Deze laatste werd kwaad op u en vroeg u waarom u die tas niet hebt doorgegeven. Hij zei u dat hij die opdracht had gegeven en hij begon u vervolgens te bedreigen en te slaan. Hij zei dat hij u via één telefoontje kon laten vernietigen. U bent onmiddellijk na dit voorval naar uw appartement gegaan. U wisselde van kledij en u vertrok onmiddellijk zonder uw vrouw te zeggen naar waar u ging. Wel zei u haar nog dat u problemen had op uw werk en dat er groot gevaar voor het gezin was. Vervolgens ging u naar een vriend in Jerevan en uw vrouw bleef samen met jullie zoon thuis achter. Enkele uren later kreeg uw vrouw thuis bezoek van twee mannen die naar u vroegen. Omdat uw vrouw niet wist waar u was, werd zij geduwd en bedreigd. Nadat deze personen vervolgens weggingen, heeft uw vrouw naar verschillende vrienden en kennissen gebeld om te weten waar u was. Uiteindelijk kwam zij uit bij de vriend bij wie u verbleef en zij lichtte jullie vervolgens in over het bezoek van de twee mannen. Uw vriend vertrok diezelfde avond nog naar uw appartement om uw vrouw en kind op te halen en hij bracht ze tot bij u. U verbleef vervolgens nog samen met uw vrouw en kind tot 7 december 2011 in Jerevan. Nadien werd u door een kennis van uw vriend tot in Georgië gebracht. Er werd u gezegd dat u van daaruit verder zou reizen. Er bleken echter problemen te zijn om via Georgië verder te reizen en op 28 december 2011 werden u, uw vrouw en kind terug naar Armenië gebracht om van daaruit het vliegtuig te nemen. Op 30 december 2011 bent u in België aangekomen en op 4 januari 2012 hebt u een asielaanvraag ingediend. Sinds uw aankomst in België hebt u via een eenmalig contact met uw moeder vernomen dat er nog personen bij uw burens naar u hebben gevraagd. Ook zouden de burens bedreigd zijn geweest omwille van u. Uw moeder, die toen nog steeds in hetzelfde appartementsgebouw woonde als waar u voorheen verbleef, heeft omwille van dit incident haar woonplaats verlaten. Zij woont op heden bij uw broer in Armenië, maar u weet niet concreet waar.

Uw vrouw was op het moment van het gehoor ongeveer twee maanden zwanger.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: de geboorteaktes van u, uw vrouw en uw kind, het attest van vaderschapserkenning, uw huwelijksakte, uw militair boekje, uw rijbewijs, uw diploma hogeschool, een Belgisch medisch attest van uw vrouw (dd.31/01/2012), twee opleidingscertificaten van uw vrouw, diploma middelbaar onderwijs van uw vrouw en de eigendomsakte van uw appartement in Armenië. Betreffende uw werk hebt u meerdere werkbadges, vier attesten van benoeming (dd.8/11/2006, 16/11/2007, 17/11/2009,14/06/2011), een attest van overplaatsing (dd.23/01/2007), een attest van waardering (dd.23/12/2009) en twee getuigschriften (zonder data) neergelegd.

B. Motivering

U verklaarde dat u Armenië hebt verlaten nadat u was geslagen en bedreigd door uw overste omdat u zijn bevel, met name het doorgeven van een tas aan twee criminelen in de gevangenis, niet wou opvolgen (CGVS gehoor 5/03/2012 p.14-15). U vreest bij terugkeer naar Armenië dat u zal worden vermoord omdat u het bevel van uw overste niet hebt uitgevoerd. Ook denkt u dat u door leden van een criminele bende zou worden vermoord (CGVS gehoor p.22).

Er werd echter doorheen uw verklaringen enkele punten opgemerkt die de aannemelijkheid van uw asielaanvraag ondermijnen. Zo verklaarde u dat u op 2 december 2011 vanuit uw appartement alleen naar uw vriend in Jerevan was vertrokken omdat u eerder die dag problemen op uw werk had (CGVS gehoor p.16). U stelde dat u uw vrouw en kind toen niet naar Jerevan hebt meegenomen omdat u nog geen besef had van de ernst van uw probleem. Uit uw verklaringen bleek verder dat uw vrouw enkele uren na uw vertrek die dag werd bedreigd en geduwd door twee mannen die om uw verblijfplaats vroegen. Aangezien u uw vrouw bij uw vertrek niet had ingelicht naar waar u ging, kon zij de voornoemde personen geen antwoord geven. Toen u tijdens uw gehoor werd gevraagd waarom u uw vrouw bij uw vertrek niet op de hoogte had gebracht van uw volgende verblijfplaats, zei u dat u het haar uit voorzorg niet had verteld. U was immers bang dat indien men uw vrouw zou bedreigen, zij uw verblijfplaats zou vertellen (CGVS gehoor p.17). Toen u vervolgens nogmaals werd gevraagd waarom u dan die dag uw vrouw en kind dan alleen thuis had gelaten, was uw reactie dat u niet dacht uw vrouw problemen zou krijgen (CGVS gehoor p.17). Deze gedachtegang is echter niet te rijmen met uw eerdere uitleg dat u uw vrouw uw nieuwe verblijfplaats niet wou vertellen in het kader van eventuele bedreigingen waaraan zij onderworpen zou worden. Nadat u hierop werd gewezen, wijzigde u uw verklaring en stelde u dat u op het moment van uw vertrek uit uw appartement zelf nog geen idee had naar waar u zou gaan (CGVS gehoor p.18). Toen u werd gevraagd waarom u eerder een andere uitleg gaf, bleef u bij uw tweede verklaring. U ontkende zelfs dat u voordien had gezegd dat u uw verblijfplaats niet aan uw vrouw wou zeggen (CGVS gehoor p.18). Loutere ontkenning is echter geen uitleg om uw verschillende verklaringen te verantwoorden. Bovendien doet uw tweede verklaring ook geen afbreuk aan het feit dat u uw vrouw en kind hebt achtergelaten in uw huis terwijl u eerder die dag door uw overste en twee gevangenen dermate ernstig was bedreigd dat u zelf uit angst niet meer in uw huis wou blijven. U wees er immers zelf in uw verklaringen op dat het om een groot probleem voor u en uw gezin ging (CGVS gehoor p.18). Deze handelingen en verklaringen zijn volgens het Commissariaat-Generaal

niet te rijmen met een geloofwaardige vrees voor vervolging. Bovendien wordt op basis van voorgaande vaststellingen ook de eigenlijke aannemelijkheid van het asielrelaas in vraag gesteld.

Vervolgens moet nog gewezen worden op enkele inconsistenties tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote die verder de aannemelijkheid van het relaas in het gedrang brengen. Zo stelde u dat u sinds uw aankomst in België slechts eenmaal met uw moeder in Armenië telefonisch contact hebt gehad. U verklaarde dat dit contact van januari 2012 dateerde en dat u sindsdien geen contact meer hebt gehad omdat u bang bent dat V. S. (...) via de telefoongesprekken met uw moeder uw verblijfplaats in België zou te weten komen (CGVS gehoor p.5-6, 8). U gaf aan dat u omwille van veiligheidsredenen geen verder contact hebt opgenomen met andere personen of familieleden in Armenië (CGVS gehoor p.8). Verder stelde u ook dat u via het voornoemde contact met uw moeder hebt vernomen dat er nog personen bij uw burens na u hebben gevraagd. U zei dat uw moeder omwille van dit incident haar appartement heeft verlaten en naar uw broer is vertrokken (CGVS gehoor p.19-20). U wist echter niet concreet sinds wanneer uw moeder haar woonplaats heeft verlaten alsook waar uw moeder zich op heden bevindt (CGVS gehoor p.5, 20). Uw gebrek aan interesse voor deze zaken zijn op zijn minst opmerkelijk te noemen. Er dient echter voornamelijk gewezen te worden op de uitspraken van uw echtgenote waarin zij aanhaalt dat zij sinds haar aankomst in België tien à vijftien keer telefonisch contact met uw moeder heeft gehad (CGVS gehoor vrouw 5/03/2012 p.4). Toen uw vrouw werd gevraagd of ook u op deze momenten contact had met uw moeder, antwoordde uw vrouw bevestigend en zij legde uit dat u de telefoon dan aan haar doorgaf (CGVS gehoor vrouw p.4). Toen uw echtgenote werd geconfronteerd met uw verklaring dat u sinds uw aankomst in België slechts eenmaal contact met uw moeder hebt gehad, was de reactie van uw vrouw dat zij tijdens haar opname in het ziekenhuis (in Turnhout) door uw moeder werd opgebeld. Bij navraag of u hieromtrent op de hoogte was, kon uw vrouw niet duidelijk antwoorden. Zo gaf zij aan dat u het niet wist om dan vervolgens te stellen dat u het wel wist. Nadien antwoordde zij dan dat u slechts eenmaal aanwezig was bij een telefoongesprek tussen haar en uw moeder (CGVS gehoor p.4). Deze vage antwoorden zijn niet enkel inconsistent met haar aanvankelijke uitleg, maar eveneens ook onvoldoende om de discrepantie met uw verklaringen te verantwoorden. Dat u tijdens uw gehoor immers meermaals hebt verklaard dat u vanuit België geen verdere contacten met uw moeder wou opnemen uit angst dat uw vervolgers in Armenië uw verblijfplaats zouden kennen (CGVS gehoor p.6, 19-20) en dit terwijl uw echtgenote tijdens haar ziekenhuisopname in Turnhout wekelijks contacten had met uw moeder (CGVS gehoor vrouw p.4), wordt niet aannemelijk genoemd. Deze vaststelling tast vervolgens de geloofwaardigheid van het aangebrachte relaas ernstig aan. Bovendien stelde uw echtgenote ook nog dat uw moeder in Armenië van woonplaats was veranderd omdat zij persoonlijk was lastig gevallen door de personen met wie u en uw vrouw in Armenië problemen hebben gehad (CGVS gehoor vrouw p.8). Ongeacht het feit dat uw echtgenote meermaals zei dat zij hieromtrent niet zeker was, stelde zij uiteindelijk dat de voornoemde personen tot bij uw moeder zijn geweest. Uw vrouw zei overigens ook nog dat u haar hierover had ingelicht (CGVS gehoor vrouw p.8). Deze verklaringen wijken dus af van de uwe. Gezien het toch om een klaarblijkelijk verschil gaat tussen jullie verklaringen, wordt er geoordeeld dat het vastgestelde gebrek aan eenduidigheid over hetgeen er nog met uw moeder in Armenië is gebeurd, de geloofwaardigheid van het relaas verder in het gedrang brengt.

Tot slot werd nog opgemerkt dat uw echtgenote onaannemelijk weinig op de hoogte was van de problemen die u op 2 december 2011 op uw werk hebt ervaren. Zo was uw echtgenote niet enkel onwetend over de naam van uw overste door wie u was geslagen, maar zij was eveneens niet in staat toe te lichten wat de eigenlijke oorzaak was van uw vervolgingsproblematiek (CGVS gehoor vrouw p.7,9). Haar uitleg dat haar medische toestand haar verhinderde om meer over uw problemen te weten (CGVS gehoor vrouw p.9), is weinig overtuigend. Van een asielzoeker die omwille van de problemen van zijn/haar partner in land van herkomst zelf problemen heeft ervaren en op basis van deze problemen een asielaanvraag indient, mag worden verwacht dat hij/zij over de meest essentiële aspecten van de problematiek van zijn/haar partner is ingelicht. Bovendien, gezien uw vrouw in staat was om in december 2011 vanuit Armenië naar België te reizen en gezien uw vrouw op 5 maart 2012 op het Commissariaat-Generaal kon worden gehoord, brengt haar gebrek aan interesse en kennis de geloofwaardigheid van het aangebrachte relaas verder in het gedrang.

Voorgaande vaststellingen tasten dermate de geloofwaardigheid van het aangebrachte asielrelaas aan, dat er dient te worden geoordeeld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten die verband houden met uw tewerkstelling in de gevangnissen van Gyumri en Artik, kunnen niets wijzigen aan voorgaande conclusies. De werkbadges, de twee getuigschriften en de attesten van benoeming (dd.8/11/2006, 16/11/2007, 17/11/2009, 14/06/2011), overplaatsing (dd.23/01/2007) en waardering (dd.23/12/2009) bevestigen uw verklaringen aangaande uw werkcarrière maar vormen geen concrete stavingstukken van de door u

verklaarde vervolgingsfeiten. Ook de geboorteaktes van u, uw vrouw en uw kind, het attest van vaderschapserkenning, uw huwelijksakte, uw militair boekje, uw rijbewijs, uw diploma hogeschool, twee opleidingscertificaten van uw vrouw en het diploma middelbaar onderwijs van uw vrouw hebben geen invloed op de eerder geformuleerde besluiten. Deze documenten bieden immers enkel informatie over de persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw gezinsleden, de opleiding van u en uw vrouw en uw militaire dienst. Deze informatie wordt door mij niet in twijfel getrokken. Ook de eigendomsakte van uw appartement in Armenië biedt geen aanvullende informatie aangaande uw verklaarde asielproblematiek. Tot slot wat het Belgisch medisch attest van uw vrouw (dd.31/01/2012) betreft, moet ook worden opgemerkt dat deze enkel handelt over de gezondheidstoestand van uw vrouw en bijgevolg niets aan de voorgaande conclusies kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij wijst erop dat zij een nieuw stuk heeft bijgebracht (bijlage 3 bij het verzoekschrift). Zij legt uit dat dit stuk dateert van 2 december 2011, doch dit kon niet vroeger worden bijgebracht aangezien het haar slechts na haar interview op het Commissariaat-generaal werd bezorgd. Verzoekende partij licht toe dat het een schriftelijke aanmaning van de directeur van de gevangenis betreft waar zij werkzaam was. Uit dit document blijkt duidelijk dat de directeur van de gevangenis zich reeds wou indekken tegen elke mogelijke klacht van verzoekende partij. In die zin is dit een element dat de door haar aangehaalde feiten ondersteunt, zo meent verzoekende partij.

2.2.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekende partij slechts een kopie heeft bijgebracht en wijst erop dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Daarenboven dient te worden opgemerkt dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, zoals verder zal blijken. Bovendien kan aan de authenticiteit van dit stuk evenmin enig geloof worden gehecht daar, zoals blijkt uit de vertaling door een beëdigd tolk/vertaler van de rechtbank van eerste aanleg van 18 mei 2012 en gevoegd als bijlage bij het verzoekschrift, in de uitermate korte tekst nu eens sprake is van “*Bagramyan*” dan weer van “*Bagdasaryan*” als familienaam van verzoekende partij.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij het zeer opmerkelijk vindt dat verwerende partij zich in haar beslissing focust op “*tegenstrijdige details*”, terwijl zij gedurende het ganse interview een zeer coherent en gedetailleerd relaas heeft weergegeven, beperkt de Raad zich tot de opmerking dat uit de

inhoud van de gehoorverslagen blijkt dat verzoekende partij en haar echtgenote geenszins een coherent en gedetailleerd relaas naar voor hebben gebracht. Bovendien hebben de tegenstrijdigheden, zowel die tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij, als die tussen verzoekende partij en haar vrouw onderling, betrekking op essentiële elementen van hun asielaanvraag (zie ook *infra*) en kunnen deze derhalve niet als “*details*” worden afgedaan.

2.2.4.1. Aangaande de tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij over het ontvluchten van haar thuisadres, bevestigt verzoekende partij vooreerst dat zij op het moment dat zij haar huis is ontvlucht, niet aan haar vrouw heeft gezegd waar zij heenging omdat zij toen zelf nog niet wist waar zij naartoe zou gaan. Het is pas tijdens haar vlucht dat zij de beslissing heeft genomen om naar haar vriend G. te gaan. Verwerende partij meent een tegenstrijdigheid te hebben gevonden in haar verklaringen, doordat zij aanvankelijk stelde dat zij haar schuilplaats niet vermeldde uit angst dat haar vrouw die zou verklikken, terwijl zij achteraf heeft gezegd dat zij niet dacht dat de belagers naar haar huis zouden komen. Doch, verzoekende partij heeft meermaals tijdens het interview herhaald dat zij dit nooit zo verklaard heeft en dat het dus om een misverstand moet gaan. Desalniettemin meent verwerende partij de bestreden beslissing op dit element te kunnen schragen.

Ten tweede werpt verzoekende partij op dat rekening dient te worden gehouden met de culturele gewoonten. Het is in Armenië een algemeen aanvaard principe dat de man voor zijn gezin zorgt en het ook beschermt. De vrouw speelt er veelal een ondergeschikte rol en het is derhalve niet evident dat verzoekende partij met zijn vrouw over dergelijke “*mannenzaken*” overlegt. Ter staving van dit cultuurverschil brengt verzoekende partij een artikel bij van Amnesty International: “*Armenia: Women suffer in silence*” (bijlage 4 bij het verzoekschrift).

Ten derde legt verzoekende partij uit dat zij, nadat verwerende partij haar erop gewezen had dat zij haar gezin alleen heeft achtergelaten, wellicht haar eergevoel voor zichzelf en voor haar familie heeft trachten te sussen door te stellen dat zij toch niet kon voorzien dat haar familie thuis zou worden bedreigd. Doorheen het interview heeft zij echter wel duidelijk gemaakt dat zij wel degelijk vreesde voor haar gezin. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar enkele verklaringen uit het gehoorverslag.

2.2.4.2. Het argument dat het om een misverstand moet gaan, kan niet door de Raad worden gevolgd. De Raad wenst in dit verband te verwijzen naar de inhoud van het gehoorverslag:

“waarom vrouw niet meegenomen naar Jerevan? Ik zag de ernst van de zaak niet, ik dacht na een tijd alleen de zaak te kunnen oplossen

...

Nee, ik zei niet naar waar vertrok

Waarom niet gezegd?

Ik was bang dat ze haar zouden bedreigen en dwingen mijn plaats te vertellen. En uit voorzorg haar niet verteld. En als het slecht werd voor hen, dan ging ik wel oplossen.

Waarom nam u haar niet mee naar Jerevan?

Ik had gezegd dat ik wou dat hetgene ze met mij zouden doen zonder vrouw en kind. Ik had niet gedacht dat zij problemen zou hebben

Jawel, want u zei haar niet waar u was omdat u bang was dat ze haar zouden bedreigen?

Ze hadden me persoonlijk bedreigd. Ik dacht dat ze alleen naar mij problemen zoeken. Ik dacht niet dat ze naar mijn thuis gingen.

Ik heb haar gezegd dat de problemen groot waren. Ik had niet voorgesteld dat ze naar vrouw zouden gaan.

Maar klopt niet wat u zegt. U zei niet tegen vrouw naar waar u ging omdat u bang was dat ze haar zullen bedreigen en dat ze uw plaats gingen zeggen. en dan zegt u dat u haar niet meenam omdat u dacht dat ze geen probleem zou hebben.

Ik ben vertrokken. Ik wist niet waar ik heenging, ik was met angst in het hoofd. Ik vroeg vrouw thuis te blijven. Om niet naar werk te gaan. omdat er grote problemen waren voor mij en gezin.

Als u dat idee, hebt waarom laat u dan uw vrouw thuis achter?

... ik dacht niet dat ze hand zouden reiken naar kind en vrouw.

...

Waarom zei u niet naar waar u ging?

Ik wist het zelf niet naar waar ik ging

Daarnet zei u het anders?

Ik ben vertrokken en wist het niet

Maar daarnet zei u het anders. U zei dat u het niet aan uw vrouw zei omdat ze uw plaats kon verraden

Maar ik heb niet anders gezegd. Ik snap niet." (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS van 5 maart 2012, p. 17-18). Uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoekende partij heeft gesteld dat zij niet heeft gezegd naar waar zij ging, omdat ze bang was dat haar vrouw haar schuilplaats zou verklappen onder bedreiging, dat zij daarna heeft verklaard dat zij haar vrouw niet heeft meegenomen omdat zij zich niet kon voorstellen dat haar belagers naar haar vrouw zouden gaan en dat zij vervolgens heeft gesteld dat zij niet aan haar vrouw heeft gezegd waar zij naartoe ging omdat zij het toen zelf nog niet wist. De Raad ziet niet in hoe er sprake kan zijn van een misverstand, gelet op de uitdrukkelijke verklaringen van verzoekende partij. Dat verzoekende partij tijdens haar gehoor, na te worden geconfronteerd met haar inconsistente verklaringen, ontkent dat zij heeft gezegd dat zij niet aan haar vrouw zou hebben gezegd waar zij naartoe ging omdat zij haar schuilplaats zou kunnen verraden, neemt niet weg dat zij dit eerder wel duidelijk heeft verklaard. Aangaand argument kan door de Raad niet worden aangenomen.

Waar verzoekende partij uiteenzet dat het in Armenië normaal is dat zij zulke dingen niet met haar vrouw overlegt, merkt de Raad op dat het feit dat verzoekende partij niet met haar vrouw heeft besproken waar zij naartoe zou gaan, niet ter discussie staat. Het is echter de reden waarom zij haar schuilplaats niet aan haar echtgenote heeft medegedeeld die *in casu* ter discussie staat, omdat verzoekende partij doorheen haar gehoor steeds andere redenen heeft medegedeeld waarom zij dit niet heeft gezegd. Zoals reeds uiteengezet, verklaarde verzoekende partij tijdens haar gehoor opeenvolgend dat zij dit niet heeft gedaan uit voorzorg, om daarna te vertellen dat zij niet dacht dat haar vrouw problemen zou krijgen, om hierna dan nog eens te stellen dat zij eigenlijk zelf nog geen idee had waar zij naartoe zou gaan, hetgeen zij in haar verzoekschrift bevestigt. Haar ter vergoelijking aangereikte excuus dat haar vrouw niet op de hoogte was van haar verblijfplaats omdat het niet evident is dat zij met haar vrouw zulke mannenzaak overlegt, aangezien verzoekende partij als man geacht wordt om hun problemen alleen op te lossen, verschilt nog eens met de drie eerdere verklaringen die zij tijdens haar gehoor heeft gegeven en valt evenmin in overeenstemming te brengen met haar finale uitleg in haar verzoekschrift dat zij haar verblijfplaats niet aan haar vrouw heeft verteld toen zij wegging omdat zij op dat moment zelf nog niet wist waar zij naartoe zou gaan. Deze verklaring kan derhalve niet dienen als verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, maar dient in tegendeel nog als een bijkomende tegenstrijdigheid te worden aanzien.

Daar waar verzoekende partij nog een uitleg verschaft voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat haar gedrag niet in overeenstemming te brengen valt met haar beweerde vrees voor vervolging, omdat zij haar vrouw en kind heeft achtergelaten in haar huis, merkt de Raad op dat verzoekende partij reeds voordat zij expliciet met deze vaststelling geconfronteerd werd door de interviewer stelde dat zij de ernst van de zaak niet inzag, zodat aangaand argument in ieder geval niet erg plausibel overkomt (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS van 5 maart 2012, p. 16-17). Hoe dan ook, geeft verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift toe dat zij wel degelijk vreesde voor haar gezin. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekende partij in dat geval haar gezin wel gewoon alleen thuis zou hebben gelaten. Dat zij tijdens haar gehoor stelde dat zij zich niet voorstelde dat haar belagers naar haar huis zouden gaan en haar vrouw zouden lastigvallen om haar eergevoel te sussen, vormt geen afdoende verklaring voor haar gedrag, dat niet in overeenstemming te brengen valt met haar beweerde vrees voor vervolging.

2.2.5.1. Omtrent de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote over het aantal telefoons met de moeder van verzoekende partij, bemerkt verzoekende partij dat de rechtspraak al meermaals stelde dat kleine contradicties en omissies in het asielrelaas niet noodzakelijk van die aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van dit relaas te besluiten. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar rechtsleer en naar het arrest nr. 173.899 van de Raad van State van 7 augustus 2007. Verzoekende partij onderstreept dat het *in casu* overduidelijk om een detail gaat, dat dan nog door de echtgenote van verzoekende partij werd gecorrigeerd tijdens het gehoor.

2.2.5.2. Dat het overduidelijk om een detail zou gaan, is een stelling die door de Raad geenszins kan worden gevolgd. Immers, deze tegenstrijdigheid is bijzonder flagrant. Zo stelde verzoekende partij uitdrukkelijk tijdens haar gehoor dat zij slechts éénmaal met haar moeder in Armenië telefonisch contact had gehad in januari 2012 en dat zij sindsdien geen contact meer met haar heeft omdat zij bang is dat men via deze telefoongesprekken te weten zou komen waar zij zich bevindt. Om veiligheidsredenen zou zij evenmin contact hebben opgenomen met andere familieleden of vrienden in Armenië. Haar echtgenote daarentegen heeft uitdrukkelijk initieel verklaard dat zij sinds haar aankomst in België tien à vijftien keer telefonisch contact met haar schoonmoeder heeft gehad. Zij bevestigde hierbij eveneens dat verzoekende partij op deze momenten eveneens contact had met haar moeder (*"had hij op de*

momenten dat u contact had met uw schoonmoeder, ook contact met haar? Ja, hij gaf telefoon door aan mij, en dan sprak ik met haar” administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS van 5 maart 2012, p. 4). Eenmaal geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen van haar man, stelde de echtgenote van verzoekende partij dat zij door haar schoonmoeder werd opgebeld toen zij in het ziekenhuis lag. Vervolgens verklaarde de echtgenote van verzoekende partij dat haar man niet op de hoogte was van deze telefoontjes, stelde zij onmiddellijk daarna dat hij het wel wist om uiteindelijk te verklaren dat zij tien keer contact had met haar schoonmoeder en dat haar man er slechts één keer bijstond. Derhalve kan worden vastgesteld dat noch de verklaringen tussen verzoekende partij en haar echtgenote, noch die van de echtgenote van verzoekende partij onderling consistent zijn. Dat de echtgenote van verzoekende partij de tegenstrijdigheid nog heeft gecorrigeerd tijdens het gehoor, kan niet als een veschoningsgrond worden aangezien. Uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt immers duidelijk dat zij haar verklaringen, na te zijn geconfronteerd met de flagrante tegenstrijdigheid, tracht te doen overeenkomen met die van haar echtgenoot. Verder merkt de Raad op dat deze – uiterst flagrante – tegenstrijdigheid betrekking heeft op een cruciaal element van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Immers, verzoekende partij geeft aan zodanig veel angst te koesteren om in België te worden getraceerd door haar vervolgers, dat zij met niemand, niet eens met dichte familie, nog contact durft op te nemen, waardoor zij volledig in het ongewisse zou blijven over de verdere evolutie van haar vervolgingsproblematiek. Daartegenover staan de verklaringen van haar echtgenote, die verklaart zeker tien keer telefonisch contact te hebben gehad met haar schoonmoeder. De tegenstrijdigheid omtrent de mogelijkheid over het al dan niet informeren naar de stand van zaken bij familie en vrienden na de vlucht uit het land van herkomst en het tegenstrijdig karakter tussen het niet willen getraceerd worden via contacten en het toch veelvuldig contact opnemen door de echtgenote kan vanzelfsprekend niet als een detail worden beschouwd.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de geloofwaardigheid van de verklaring van verzoekende partij dat zij, op één keer na, geen contact durfde op te nemen met familie in haar land van herkomst, hoe dan ook ondergraven wordt door het gegeven dat zij in haar verzoekschrift een nieuw stuk bijbrengt dat zij via “*tussenpersonen*” zou verkregen hebben. De Raad acht het zeer onaannemelijk dat verzoekende partij, die te bang zou zijn om contact op te nemen met familie en vrienden in haar thuisland, dan wel via tussenpersonen aan documenten kan geraken die in verband zouden staan met haar vluchtrelaas.

2.2.6. Aangaande het argument van verzoekende partij met betrekking tot de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij niet weet waar haar moeder zich precies bevindt, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.7.1. Met betrekking tot de onwetendheid van de echtgenote van verzoekende partij, nodigt verzoekende partij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit om het interview van haar vrouw te herlezen. Hieruit blijkt immers dat haar echtgenote wel degelijk de hoofdzaken kende. Zo kon zij vertellen dat verzoekende partij problemen had met haar overste, dat zij met blauwe plekken is thuisgekomen, dat zij haar kleren had veranderd toen zij thuiskwam, dat zij haar had gevraagd om hun kind niet naar school te brengen, dat er mannen in de namiddag bij haar langsgekomen zijn en dat zij en haar kind die avond opgehaald werden door de vriend van verzoekende partij. Indien verwerende partij meent dat haar echtgenote alle details had moeten weten, maakt zij abstractie van de verschillende positie tussen mannen en vrouwen in Armenië. Nochtans mag van verwerende partij toch enige culturele gevoeligheid worden verwacht, aldus verzoekende partij.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat de echtgenote van verzoekende partij over de oorzaak van diens problemen enkel weet te zeggen dat die rechtstreeks te maken hadden met het hoofd van het bedrijf waar zij werkte. De echtgenote van verzoekende partij kon verder niets zeggen over de reden waarom haar man problemen had op het werk (“*Maar kent u details? Neen U weet niets meer over zijn problemen? Neen Hebt u er dan geen vragen over gesteld? Mijn toestand was niet zo dat we konden praten. Ik lag veel in bed. Moest hij het er met mij over hebben, dan zou toestand nog slechter worden*”; administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag echtgenote, p. 9). De echtgenote van verzoekende partij geeft derhalve als veschoningsgrond voor haar volstreekte onwetendheid zelf duidelijk haar medische toestand aan en niet haar vrouw-zijn. Wat er ook van zij, geen van de aangebrachte argumenten verklaart waarom echtgenoten die op basis van hetzelfde asielrelaas de zeer ingrijpende beslissing nemen hun land van herkomst te verlaten en die bovendien tijdens hun asielprocedure op de hoogte werden gesteld van het belang van de geloofwaardigheid van hun relaas hierover geen communicatie zouden voeren daar het al dan niet geloofwaardig bevinden van het asielrelaas een immense impact

heeft op het verkrijgen van een verblijfsrecht in het onthaalland. Daarenboven merkt de Raad op dat de echtgenote van verzoekende partij in ieder geval wist dat de problemen die haar man ondervond zeer ernstig waren, zij zijn hierdoor ten slotte hun land moeten ontvluchten. Het is in die context niet aannemelijk dat zij hier geen verdere vragen over zou stellen, zelfs niet nu zij reeds hun land zijn ontvlucht.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanstipt dat verwerende partij de term zorgvuldig, in de zin van het voeren van een zorgvuldig onderzoek, verwacht met de term agressief, gelet op de manier waarop de vragen werden gesteld tijdens het interview en stelt dat in de bestreden beslissing vaak verkeerde deducties gemaakt werden op basis van haar verklaringen en dat tegenstrijdige details onnoemelijk werden uitvergroot, wijst de Raad erop dat het louter uiten van commentaar op de werkwijze van verwerende partij en de manier waarop zij tot haar beslissing gekomen is, niet volstaat om de verschillende motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Zo geeft verzoekende partij niet concreet weer welke invloed op welke motieven de vraagstellingswijze zou hebben gehad. Noch geeft zij aan welke verkeerde deducties verwerende partij dan wel zou hebben gedaan op basis van haar verklaringen. Met betrekking tot haar commentaar dat tegenstrijdige details onnoemelijk werden uitvergroot door verwerende partij, verwijst de Raad naar hetgeen reeds gesteld werd onder punt 2.2.4.2. en 2.2.5.2.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij betoogt dat de vraag dient te worden gesteld welke andere reden dan een imminent gevaar voor haar persoon en haar gezin haar er dan wel toe gedreven zou hebben om haar land te ontvluchten, gelet op het feit dat zij in haar land een goede levensstandaard had, herhaalt de Raad dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling zelf rust en dat zij zelf alle relevante elementen dient bij te brengen om haar vluchtrelaas aannemelijk te maken. Het verwijzen naar de goede levensstandaard die zij voordien zou hebben gehad in haar land van herkomst, en haar impliciete opmerking dat verwerende partij hier niet anders dan uit had kunnen afleiden dat zij wel moest vluchten omwille van een vrees voor vervolging, kan vanzelfsprekend niet worden aanzien als een element waarmee zij de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas aannemelijk maakt.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT